Горить сосна — од низу до гори.

Горить сосна — червоно-чорна грива

над лісом висить. Ой, і нещаслива

ти, чорнобрива Галю, чорнобри...

Пустіть мене, о любчики, пустіть!

Голосить Галя, криком промовляє

і полум'я з розпуки розпукає,

а Пан-Господь — і дивиться, й мовчить.

Прив'язана за коси до сосни,

біліє, наче біль, за біль біліша,

гуляють козаки, а в небі тиша,

а од землі — червоні басани.

Ой любі мої легіні, пустіть,

ой додомоньку, до рідної мами.

Зайшлася бідолашна од нестями

і тільки сосна тоскно так тріщить.

Горить сосна — од низу догори

сосна палає — од гори до низу.

Йде Пан-Господь. Цілуй Господню ризу,

ой чорнобрива Галю, чорнобри

Прости мені, що ти, така свята,

на тім огні, як свічечка, згоріла.

О як та біла білота болила

о як болила біла білота!